

UÇAN BALIK

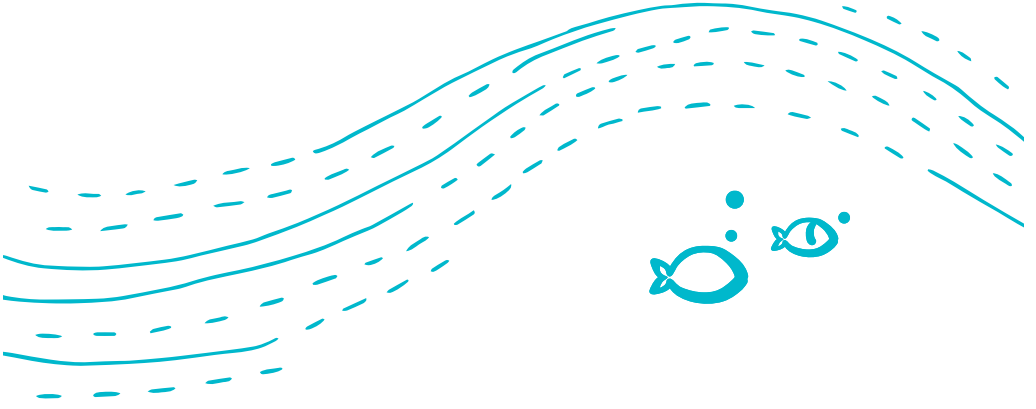
Ayhan Hülâgü

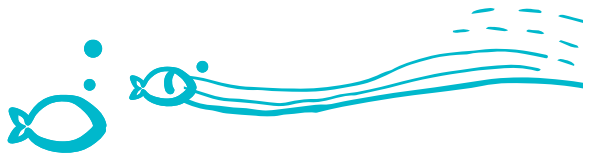
Kızım Vera'ya...

“Hayat gerçekten bir avuç yerde durmadan dönüp durmak, sonra da yaşlanıp ölüp gitmek mi yoksa bu dünyada başka türlü yaşamak da mümkün mü?”

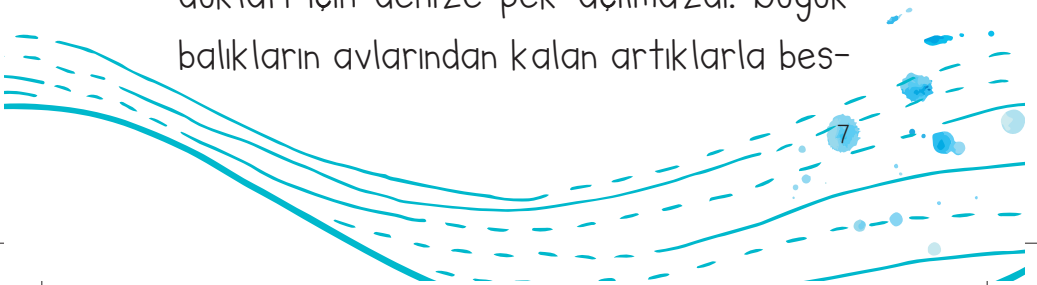
Küçük Kara Balık
(Samed Behrenji)

Tonton çifti sualtı dünyasının en yaşlı iki üyesiydi. Tombul, sevimli, ihtiyarlayıp köşesine çekilmiş iki yalnız balık, denizin sakin bir kenarında yaşardı. Evleri kıyıya yakın siyah bir kayanın yanında, yosundan tavanın altındaydı. Kayanın arkası göçmen kuşların durağı, yapraksız ağaç ve sazlıklarla dolu تنها bir ormandı. Önü dev dalgaların coşturduğu, bulanık, sonsuz mavilik...

İkili; gözleri iyi görmediği, çabuk yoruldukları için denize pek açılmazdı. Büyük balıkların avlarından kalan artıklarla bes-

lenirdi. İçlerinde büyük bir hasret vardı; dünya gözüyle bebek sahibi olmak.

Yaşlı çift bunun için her yolu denedi. Doktor balıkların kapısını aşındırdı, falcılara umut bağıladı ama nafiye. Kimseden umduğunu bulamadı.

Sualtı dünyasının meşhur hekimi Lepistes'e gittiler. Adresi sazlıkların içinde, yüzeye yakın bir kayanın oyuğu. Sualtında yaygın görülen beyaz benek, yüzgeç erimesi gibi hastalıklara şifa bulan ilk doktor olduğu için hayli meşhur bir balık. Balıklar, ona tedavi olmak için gecedden kayanın kapısında sıraya girerdi. Lepistes, hindi gibi renkli ve kabarık bir kuyruğa sahipti. Yöntemi kadar, tavırla da farklıydı.

Her zamanki gibi hastasını neşeyle karşıladı. Anneyi içi boş koca midye kabuğuna oturtup muayene etti ve asık suratla

uğurladı: “Çok geç kaldınız. Bu sorunun çözümü yok.”

İkili tıptan umudunu kesince Falcı Fener’i ziyarete gitti. Falcı Fener, üzeri atıklarla kaplı, tüylü bitkilerin içinde yaşardı. Herkes ondan çekinirdi. Geleceği gördüğünü iddia eden dişlek falcının çarpıldığına inanılırdı. Çünkü görünüşü oldukça ürkütücüydü. Orantısız bir vücuda sahipti. Derisi dikenli, kuyruğu uzun, kafası kocaman, dökülmüş dişleri çivi gibiydi. Yaşadığı yer mağara karanlığında olduğu için kimse cesaret edip ziyaretine gitmezdi. Korkularının başka sebepleri de vardı. Kafasının üzerinde antene benzeyen organından ışık çıkararak önünü aydınlatırdı. Işıkla bazı balıkları kör edip yediği sualtı efsanesine dönüşmüştü. Aydınlatma yeteneğinden dolayı “Fener” adıyla hitap ediliyordu.

Tontonları, tahmin edilenin aksine samimiyetle misafir eden Fener, dertlerine çare bulamadı. Yüzgeç falına baktı, “Kader hükmünü vermiş. Ben bu sorunu çözemem. Çocuk sahibi olmanız mümkün görünmüyor,” diyerek umutsuzca onları evlerine uğurladı.

Yaşlı çift, üzgün, bitkin şekilde evine döndü. O gece ağızlarını bıçak açmadı. Tavandaki yosunları izleyerek, göçmen kuşların kötü bir şarkıya dönüşen çığlıklarını dinleyerek sabahladılar. Günler günleri kovaladı, haftalar haftaları... “Bu dünyada bize çocuk kısmet değilmiş,” diyerek durumu kabullenmeye başladıkları zaman bir mucize gerçekleşti.

İnanılmaz, coşku, sevinç dolu bir mucize...

